

Скривена историја четрдесетог стиха — број тринаест

Број тринаест

Jeff Pippenger

2026-05-28

Као првобитни симбол сто четрдесет и четири хиљаде, Петар стоји у Панијуму 2026. године, радећи на исправљању лажног предвиђања од 18. јула 2020. Његов рад у том погледу усаглашен је са делом Јосаје Лича у исправљању 11. августа 1840. и са делом Самуила Сноуа у утврђивању 22. октобра 1844. Личево исправљање оснажило је вест првог анђела, а Сноуово вест другог анђела. Оснаживање вести првог и другог анђела представља тип оснаживања вести трећег анђела. Особине првог и другог представљене су у трећем као спој спољашње вести о тешкој невољи и унутрашње вести поноћног повика из приче о десет девојака.

У трострукој примени пророштва, прва и трећа, које су уједно и почетак и свршетак, поседоваће упоредне одлике. Недавно је један брат открио неколико истина повезаних са првим „јаојем“ из девете главе Откривења, које, када се примене по начелу Алфе и Омеге, указују на још једну дубоку потврду „земљотреса“ из једанаесте главе Откривења. Закон о недељи у Сједињеним Државама јесте „земљотрес“ који се први пут испунио у Француској револуцији, када је Француска, која је била један део од десет народа што су сачињавали пророчку структуру паганског Рима у књизи пророка Данила, била оборена. Тако једанаеста глава каже да паде десети део града.

И у тај час наста велики земљотрес, и десети део града паде, и у земљотресу погибе седам хиљада људи; а остали се уплашише и дадоше славу Богу небескоме. Откривење 11:13.

Одмах после овог стиха долази ислам трећег тешкоћа.

Прошла је друга невоља; и гле, трећа невоља долази брзо. Откривење 11:14.

Пионири су очекивали да ће „треће тешко“ непосредно следити друго тешко, али реч преведена као „брзо“ значи изненада и неочекивано, што је обележје изненадних напада ислама. Треће тешко није требало да дође 22. октобра 1844, као што су пионири претпостављали, него када би дошло, догодило би се „изненада и неочекивано“, као што се догодило 11. септембра, чиме је означен почетак запечаћивања сто четрдесет и четири хиљаде, које се завршава непосредно пре земљотреса недељног закона.

„Земљотрес“ недељног закона јесте потресање звери из „земље“, а када је дошао 11. септембар, сестра Вајт је указала да је Господ устао да „страшно потресе земљу“. На почетку запечаћења и на његовом крају, звер из земље бива потресена, отуда „велики земљотрес“.

„Ово никада нисам рекла. Рекла сам, док сам посматрала како се тамо подижу велике зграде, спрат за спратом: ‘Какви ће се страшни призори одиграти када Господ устане да страшно потресе земљу! Тада ће се испунити речи из Откривења 18:1–3.’“ *Review and Herald*, July 5, 1906.

Господ „устаје“ када настаје промена у Његовом домостројном делу, као што је то био случај када је Стефан био каменован 22. октобра 1844. године, када је отпочео суд над мртвима. Када је суд над живима почео 11. 9, Господ је поново устао, и тада је потресао звер из земље, као што ће учинити на крају печаћења сто четрдесет и четири хиљаде, када промени Своје домостројно дело са Своје цркве на Своје друго стадо оних који су још у Вавилону.

Оно што је брат Данијел открио јесу обележја првог тешког јада, која су у складу са сведочанством о „великом земљотресу“ из једанаестог поглавља, у сагласности са историјом и са схватањем пионира о историји која је испунила први тешки јад.

И затруби пети анђео, и видех звезду где паде с неба на земљу; и њему беше дат кључ од бездане јаме. И отвори бездану јаму; и из јаме се подиже дим, као дим велике пећи; и од дима јаме потамнеше сунце и ваздух. И из дима изиђоше скакавци на земљу; и њима беше дата сила, као што шкорпије земаљске имају силу. И би им заповеђено да не уде трави земаљској, нити икакву зеленилу, нити иједном дрвету; него само оним људима који немају печат Божји на челима својим. Откривење 9:1–4.

Pioniri su s pravom primenili ove stihove na istoriju koja je uvela Muhameda, koji je rođen 570. godine, ujedinio plemena 606, primio svoje prvo otkrivenje 610, preselio se u Medinu 622, započeo svoje ratovanje 624. i umro 632. godine. „Bezdan” proročki predstavlja novo ispoljavanje Sotone, ali je Muhamed započeo u Arabiji, koja je takođe poznata kao bezdan zbog prostranih pustinja.

Мухамед је постао пророчки цар, или, како је био назван, „поверљиви“, 606. године, када је разрешио спор међу разним племенима која су била у недоумици око тога коме треба дозволити да врати „црну стену“, угаони камен Кабе. Каба је грађевина у облику коцке (отуда назив „Каба“, који на арапском значи „коцка“) смештена у средишту Велике џамије у Меки, у Саудијској Арабији. Висока је приближно 43 стопе, широка једанаест стопа и дуга 10 стопа, саграђена од гранита и мермера, и прекривена црном тканином од свиле и памука. Каба је постојала много пре Мухамеда и, према исламском предању, првобитно су је саградили Авраам и његов син Исмаил као дом богослужења Јединоме Богу (Алаху). Током векова, испунила се идолима и арапска племена су је користила као паганско светилиште.

Кааба је духовно средиште исламског света — једноставна, древна грађевина која симболизује монотеизам, јединство и повезаност између авраамске вере и ислама. Муслимани је не сматрају „Божјом кућом“ у дословном смислу, већ пре божански одређеним средишњим местом богослужења. Мухамедови поступци у раздобљу када је Кааба била разрушена, а потом поново саграђена, јесу место на којем је започело његово вођство.

Изненадна бујица оштетила је Кабу, и племе Курејш је поново саградило. Када је дошло време да се Црни камен (Хаџар ал-Асвад) врати у свој угао, различити кланови су се посвађали око тога ко треба да има ту част. Сагласили су се да ће наредна особа која уђе у то подручје одлучити. Мухамед је ушао и мудро разрешио спор: ставио је Црни камен на једно платно, одредио да по један представник из сваког клана заједно подигне платно и заједно га понесе, а затим га је он лично поставио на његово место. Овај догађај донео му је велико поштовање и титулу Ал-Амин („Поуздани“) међу народом Меке. То је један од кључних предпосланичких догађаја истакнутих у многим хронологијама. „Црни камен“ био је камен темељац који је поставио Мухамед, који је пророчки цар над исламом. Црни камен темељац је очигледан фалсификат Христа (истинског камена темељца), а исквареност дома Кабе након година увођења идола такође је била разрешена од стране Мухамеда.

Након што су Курејшије прекршиле Худајбијски споразум, Мухамед је кренуо на Меку са војском од око 10.000 муслимана. Град се предао уз врло мало борбе. Мухамед је потом ушао у Кабу, уништио 360 идола у њој и поново посветио светилиште богослужењу једном Богу (Алаху). Тако је Мухамед, цар ислама, положио камен темељац и очистио храм од идолопоклонства.

У књизи Откривења постоје три силе које излазе из бездана, и свака од те три представља лажног Христа. Сатана, аждаја, настоји да буде као Свевишњи, седећи на Његовом престолу и у Његовој цркви.

Како паде с неба, о Луцифере, сине зоре! Како би оборен на земљу, ти који си слабио народе! Јер си говорио у срцу своме: Изаћи ћу на небо, подигнућу престо свој више звезда Божјих; сесћу и на гору зборну, на крајевима севера; изићи ћу над висине облачне; бићу као Свевишњи. Али ћеш бити оборен у пакао, на крајеве јама. Исаија 14:12–15.

Аждаја атеизма изађе из бездана у Откривењу једанаестом, а звер католицизма узлази из бездана када јој се исцели смртна рана.

Звер коју си видео беше, и није; и изаћи ће из бездана, и отићи у пропаст; и зачудиће се они који живе на земљи, чија имена нису записана у књизи живота од постања света, кад угледају звер која беше, и није, а ипак јесте. Откривење 17:8.

Звер католицизма узлази на престо земље у време недељног закона, када се успостави трострука унија. Слично аждаји, католицизам полаже право да је Бог, као што је Павле тако прикладно указао.

Нека вас нико не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад, и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и узвисује изнад свега што се назива Богом или што се обожава, тако да он, као Бог, седи у храму Божјем, показујући себе да је Бог. 2. Солуњанима 2:3, 4.

Као и аждаја, звер католицизма је антихрист; и једна и друга тврде да су Бог, и обе имају своје коначно уништење повезано са својим библијским сведочанством, јер је аждаја бачена

у пакао, а звер је син погибли. Погибао је коначно уништење.

„Одлучност антихриста да спроведе побуну коју је започео на небу наставиће да делује у синовима непослушности.“ Testimonies, volume 9, 230.

„Преко римског папе исто дело се овде на земљи спроводи као што се спроводило у небеским дворовима пре изгнања кнеза таме. Сотона је настојао да измени Божји закон на небу и да понуди свој сопствени амандман. Он је уздигао свој суд изнад суда свога Творца и поставио своју вољу изнад воље Јеховине, те је на тај начин, у суштини, објавио да је Бог подложен заблуди. И папа такође иде истим путем и, приписујући себи непогрешивост, настоји да прилагоди Божји закон својим сопственим схватањима, сматрајући да је у стању да исправи грешке за које мисли да их види у одредбама и заповестима Господа неба и земље. Он, у суштини, говори свету: Даћу вам боље законе од Јеховиних. Каква је то увреда Богу неба!“ Signs of the Times, November 19, 1894.

Ислам, представљен Мухамедом у историји седмога века, такође је изашао из бездане јама када је окренут кључ који је био дат Мухамеду. Када је јама била отворена, из ње је изашао „дим“ који је помрачио сунце и ваздух. Пионири су исправно препознали да је „кључ“ који је отворио јаму била битка код Ниниве.

Када прва три стиха девете главе Откривења сагледамо из пионирског разумевања у контексту троструке примене пророчанства, уочавамо да пророчке одлике тих стихова, које представљају прво тешко, представљају праслику пророчких одлика трећег тешка које долази „брзо“ при великом земљотресу. Недељни закон представљен је битком код Ниниве.

Петар је одговоран за исправљање лажног предвиђања о ватреним куглама над Нешвилем, и он препознаје да исправна примена упозорења Елен Вајт о ватреним куглама над Нешвилем означава почетак „уништења хиљада градова готово потпуно преданих идолопоклонству.“

Огњене кугле у Нешвилу означавају почетак периода разарања над градовима, а уједно означавају и почетак објављивања поруке кратког поноћног поклича. Та порука почиње неочекиваним нападом ислама, а тај период се завршава неочекиваним нападом ислама у време великог земљотреса. Период објављивања поноћног поклича означава крај времена печатења сто четрдесет и четири хиљаде, које је отпочело неочекиваним нападом ислама 11. септембра.

Тада је започело запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, у складу са линијом Валама и магарице, где постоје три ударца који достижу врхунац код недељног закона, али где други неочекивани напад обухвата 7. октобар 2023. на древну славну земљу, а затим и код огњених кугли Нешвила. Све линије су сагласне, и Петар разуме да је отпечаћење ових истина, које је представљено као човек са четком за прашину који сакупља расуто драго камење и баца га у ковчежић, дело Лава из племена Јудина.

Лав из Јуде поистовећује Петрову исправљену поруку из Нешвила са завршним раздобљем печатења сто четрдесет и четири хиљаде, које је представљено у скривеној историји четрдесетог стиха једанаесте главе Данила, а још одређеније у делу те скривене историје

који је представљен у стиховима једанаест до петнаест исте главе. У тим стиховима, битка код Рафије и битка код Панијума воде ка недељном закону из шеснаестог стиха, који је представљен битком код Акцијума. Када се битка код Панијума сједини са битком код Акцијума при недељном закону, тада се и битка код Ниниве такође понавља.

„Кључ“ дат Мухамеду, цару ислама, чије име није само обележје ислама, него и место уништења означено битком код Ниниве. Царево име „на јеврејском језику јесте Авадон“, а „на грчком језику име му је Аполион“. Грчки и јеврејски наглашавају Стари и Нови завет и поучавају нас да Авадон значи „место уништења“, а Аполион значи „уништилац“. У једанаестом стиху девете главе Откривења цар над исламом јесте Мухамед, али је он такође и „анђео бездана“, што је Сатана. Као што је папа антихрист као Сатанина десна рука на земљи, тако је и Мухамед непосредно под Сатанином контролом, анђела бездана.

При доношењу закона о недељи, на свет се намеће троструки савез, а смртоносна рана која је папству била нанета 1798. године, означивши тиме крај Мрачног доба, бива исцељена. Када се смртоносна рана исцели, наступа други период Мрачног доба, и при великом земљотресу, који је закон о недељи, ислам окреће кључ, а дим као из пећи замрачује сунце и звезде док се тама враћа. Битка код Ниниве понавља се при закону о недељи, јер је то кључ који доноси други период таме. Тамо је национално отпадништво праћено националном пропашћу. Тамо „активни деспотизам“ у потпуности влада, јер је дим ислама, који у бици код Ниниве помрачује сунце и звезде, као ужарена пећ. „Ужарена пећ“ била је елемент Божјег завета с Авраамом.

И кад сунце зађе, и наста тама, где, пећ која се дими и пламена светиљка прођоше између оних комада. Постање 15:17.

Задимљена пећ која је прошла између Аврамових заветних жртава означавала је ропство у Египту, представљено у одломку у тринаестом стиху.

И рече Авраму: Знај зацело да ће семе твоје бити дошљак у земљи која није њихова, и служиће им; и они ће га мучити четири стотине година. 1. Мојсијева 15:13.

„Ужарена пећ“, каква је била Навуходоносорова пећ у трећем поглављу Данила, представља ропство и заробљеништво, какво је било стање Седраха, Мисаха и Авденага.

„Али као што звезде у пространом кругу своје одређене путање не знају ни за журбу ни за закашњење, тако ни Божје намере не познају ни хитњу ни одлагање. Кроз симболе велике таме и пећи која се дими, Бог је открио Аврааму ропство Израиља у Египту, и објавио да ће време њиховог борављења бити четири стотине година. „А потом“, рекао је Он, „изаћи ће с великим благом.“ 1. Мојсијева 15:14.“ Чежња векова, 33.

Али Господ вас узме, и изведе вас из гвоздене пећи, из Египта, да му budete народ наследства, као што сте данас. Поновљени закони 4:20.

Дим који помрачује сунце и месец када се окрене кључ битке код Ниниве означава прогонство које озбиљно почиње при доношењу закона о недељи. Тада се понавља прогонство из мрачног средњег века. Пионири су исправно препознали да је битка код

Ниниве била „кључ“ који је увео ислам у пророчку историју као прво тешко стање у 627. години. Битка се водила између Рима и Персије и представљала је победу за Рим, али то је било оно што се назива Пирова победа. Победа која је у стварности штетна за победника. Тај израз потиче од победе цара Пира из Епира. После две битке против Римљана (Хераклеја 280. године пре Христа и Аскулум 279. године пре Христа), он је поразио римску војску, али је изгубио огроман део сопствених трупа. Према предању, тада је рекао: „Још једна таква победа и пропали смо.“

Битка код Ниниве била је стратешка победа за Рим, али када је била окончана, ни Рим ни Персија више нису имали снаге да потом делотворно одоле налету ислама. Персија је Сједињене Америчке Државе, а Рим је папство у савременом испуњењу битке код Ниниве. Мидо-Персија као сила са два рога представља силу са два рога Сједињених Америчких Држава. У време недељног закона Сједињене Америчке Државе су једноставно један рог, јер је у раздобљу које води ка недељном закону већ образован лик звери, а то образовање састоји се у сједињавању оба рога у један. У Данилу осам налазе се два рога који представљају Мидо-Персијско царство, и персијски рог је израстао последњи.

Тада подигох очи своје и видех, и гле, пред реком стајаше ован који имаше два рога; и оба рога беху висока, али један беше виши од другога, а виши израсте последњи. Данило 8:3.

Два рога Сједињених Држава — републиканизам и протестантизам — сједињују се у једно када се црква и држава удруже да образују лик звери. То обликовање у потпуности се довршава када се жиг звери наметне недељним законом. Ово поистовећује Сједињене Државе као једноставно Персију у време недељног закона. Персија је била поражена од Рима у бици код Ниниве. Начин на који је Рим поразио Персију има историјски значај, због маневара Ираклија, римског цара.

Једноставно речено, Ираклије је извео напад изненађењем, за разлику од непосредног фронталног наступајућег напада. Његови напори да оствари изненађење забележени су у историји. То изненађење обухватало је његову одлуку да нападне зими, што је у тим историјским временима било неуобичајено, али се на томе није зауставило. Ираклије је започео свој продор средином септембра 627. године са севера (из јерменских висоравни). Уместо да крене очекиваним правцем ка југу, непосредно према персијској престоници Ктесифону, направио је широк лук, крећући се ка југоистоку дуж пограничних области (отприлике дуж данашње турско-иранске границе). Потом је скренуо ка југу и западу, прешавши реку Велики Заб 1. децембра 627. године. Тиме је његова војска доспела на Нинивску висораван (источну обалу реке Тигра), близу рушевина древне Ниниве. Ово кретање било је од југа ка северу у односу на персијске снаге — супротно ономе што су Персијанци очекивали. Они су очекивали да ће он наставити да продире ка југу према Ктесифону. То је затекло персијског заповедника Рахзада неспремног и приморало га да гони Ираклија на неповољан терен. То је Римљанима омогућило да сами изаберу бојиште на равницама близу Ниниве. Овај маневар спречио је да Римљани буду ухваћени између персијских снага и дао им је пут за повлачење ако буде потребно. У споју са маглом на дан

битке и тактиком лажног повлачења током самог боја, постојало је више слојева изненађења. Ова смела зимска инвазија и обухватни правац дубоко у персијску територију сматрају се једним од највећих Ираклијевих војних достигнућа. То је помогло да се сломи персијско самопоуздање и у великој мери допринело коначној римској победи у дугом рату.

„У бици код Ниниве, која се жестоко водила од сванућа до једанаестог часа, од Персијанаца је заплењено двадесет и осам барјака, осим оних који су могли бити поломљени или поцепани; највећи део њихове војске био је исечен у комаде, а победници (Римљани), прикривајући сопствени губитак, провели су ноћ на бојишту. Градови и дворци Асирије били су први пут отворени Римљанима.“

„Римски цар није био ојачан освајањима која је извојевао; и у исто време, и истим средствима, био је припремљен пут мноштвима Сарацена из Арабије, налик скакавцима из истог предела, који су, ширећи на свом путу мрачно и обмањујуће мухамеданско учење, убрзо преплавили и Персијско и Римско царство.

„Потпунија илустрација ове чињенице не би се могла пожелети од оне која је дата у завршним речима поглавља из Гибона, из којег су узети претходни одломци. ‘Иако је под заставом Ираклија била образована победоносна војска, тај неприродни напор, изгледа, више је исцрпео него што је упражњио њихову снагу. Док је цар тријумфовао у Константинопољу или Јерусалиму, један неугледан град на границама Сирије опљачкали су Сарацени, и они су исекли у комаде неке трупе које су напредовале да му притекну у помоћ, — догађај обичан и безначајан, да није био увод у моћну револуцију. Ти разбојници били су апостоли Мухамеда; њихова поамна храброст изишла је из пустиње; и у последњих осам година своје владавине, Ираклије је изгубио у корист Арапа исте оне провинције које је био отео Персијанцима.“

„‘Дух преваре и заноса, чије пребивалиште није на небесима,’ био је пуштен на земљу. Безданој јами био је потребан само кључ да се отвори, а тај кључ био је пад Хозроја. Он је с презиром поцепао писмо једног незнатног становника Меке. Али када је из свог ‘пламтећег сјаја’ потонуо у ‘кулу таме’ у коју ниједно око није могло продрети, име Хозројево требало је изненада да падне у заборав пред именом Мухамедовим; и чинило се да полумесец само чека свој излазак до пада звезде. Хозроје је, после свог потпуног пораза и губитка царства, био убијен 628. године; а 629. година обележена је ‘освајањем Арабије’ и ‘првим ратом мухамеданаца против Римског царства.’ ‘И затруби пети анђеол, и видех звезду где паде с неба на земљу; и њој би дат кључ од бездане јаме. И отвори бездану јаму.’ Он паде на земљу. Када је снага Римског царства била исцрпљена, а велики цар Истока лежао мртав у својој кули таме, пљачка једног незнатног града на границама Сирије била је ‘предигра силне револуције.’ ‘Разбојници су били апостоли Мухамедови, и њихова поамна храброст изашла је из пустиње.’” Урија Смит, Данило и Откривење, 495–497.

Битка код Ниниве представља како савремени Рим осваја Сједињене Државе приликом недељног закона, али то је Пирова победа, јер прогресивни суд над Римом почиње од недељног закона.

Хозроје је био глава Персијског царства; стога Персија, која представља пад Сједињених Држава при доношењу закона о недељи, јесте кључ који отвара бездани понор при паду шестог царства библијског пророштва. Она представља закон о недељи из шеснаестог, тридесет првог и четрдесет првог стиха једанаесте главе Књиге пророка Данила, као и из тринаесте главе, једанаестог стиха Откривења.

Запазите коментаре пионира Стивена Хаскела о истим стиховима и историји:

„Арапи, или Сарацени, никада нису вршили никакав утицај на земљи. У историји народа, ти слободни људи пустиње пролазили су готово незапажено. Мухамеданство је ујединило расејана племена и послало их као освајаче народа. Брз напредак који је пратио сараценско оружје био је, у великој мери, последица сукоба између Римљана и Хозроја, поглавара савременог персијског царства. Тај сукоб окончао се падом потоњег. Савремена Персија стајала је као преградни зид, држећи под контролом Мухамедову силу; али када је та сила пала, преграда је нестала, ‘бездани јама’ се отворила, и Сарацени су преплавили свет. Када се ‘бездани јама отворила, подигао се дим који је сакрио лице сунца.’ Та слика је снажна и представља помрачујуће дејство мухамеданства, док се ширило по лицу земље.” Stephen Haskell, *The Story of the Seer of Patmos*, 164, 165.

Тај зид-преграда у историји Рима јесте зид раздвајања цркве и државе који се уклања при недељном закону. Постоји још један слој Пирове победе Рима над Персијом у бици код Ниниве, јер је постојала и претходна битка код Ниниве, која представља Алфу, док битка из 627. године представља Омегу. Та битка одиграла се 612. пре Христа, отприлике дванаест стотина година раније. У тој бици Асирија је била поражена од троструке конфедерације, и тиме је означен крај Асирског царства.

А. Т. Џоунс коментарише о алфа бици Ниниве:

„Прилике у влади Асирије ишле су од зла на горе, тако да је 612. године пре Христа дошло до још једне велике побуне од стране исте те три земље, овога пута под вођством самог Набополасара. Ова је била потпуно успешна: Нинива је претворена у гомилу рушевина; а Асирско царство било је подељено на три велике области — Мидија, која је држала североисток и крајњи север, Вавилон, који је држао Елам и сву раван и долине Еуфрата и Тигра, и Египат, који је држао сву земљу западно од Еуфрата. Печат овог савеза између Вавилона и Мидије био је брак кћери цара Мидије с Навуходоносором, сином Набополасаровим. Управо извршавајући свој део у савезу против Асирије, фараон-Нехо, цар Египта, пође на цара Асирије да се бори код Кархемиша на Еуфрату, када му цар Јосија, цар Јуде, изађе у сусрет да се бори с њим, и би убијен код Мегида. Потом, пошто је сва ова западна област припадала цару Египта, он је, вршећи своју закониту врховну власт, стечену освајањем, уклонио Салума, сина Јосијевог, да не буде цар Јуде, и поставио Елијакима за цара Јуде на његово место, променивши му име у Јоаким, и наметнуо данак земљи.“ 1. Дневника 3:15; 2. о царевима 23:31–35. А. Т. Jones, *Review and Herald*, March 15, 1898.

У алфа-бици код Ниниве 612. године пре н. е., Асирско царство дошло је до свога краја, управо као што се шесто царство библијског пророштва завршава при недељном закону. Победник у тој бици био је троструки савез Вавилона, Египта и Мидије. У ратовању тога раздобља цар Јосија гине код Мегида, чиме представља праслику Армагедона. У омега-бици код Ниниве 627. године, ислам трећег тешкоћа бива пуштен када се уклања заштитни зид у Уставу, као што је то било представљено, како је Хаскел запазио, у Персији као уклањање „заштитног зида“ поразом Персије. Смрт цара Јосије код Мегида показује да је прва битка код Ниниве друга битка у последњим данима. Последња од двеју битака код Ниниве 627. године, када се кључ окреће и јама се отвара, јесте прва у последњим данима, јер ће први бити последњи. Прва битка код Ниниве између Асирије и троструког савеза води ка Армагедону. Раздобље другог Мрачног доба почиње битком код Ниниве и завршава се битком код Ниниве.

Чињенице о петој труби, која је прво тешко „јао“ из деветог поглавља Откривења, пионири су разумели као најјасније историјско сведочанство од свих одломака у књизи Откривења. Урија Смит ту чињеницу изражава овако:

„СТИХ 1. И затруби пети анђео, и видех звезду где паде с неба на земљу; и њему би дат кључ од бездане јаме.“

„За излагање ове трубе, поново ћемо се послужити списима господина Кита. Овај писац с правом каже: ‘Тешко да постоји тако једнодушно сагласје међу тумачима у погледу било ког другог дела Апокалипсе као у погледу примене пете и шесте трубе, или првог и другог тешко, на Сарацене и Турке. То је толико очигледно да се тешко може погрешно разумети. Уместо да по један или два стиха означавају сваку, цело девето поглавље Откривења, у подједнаким деловима, посвећено је опису обеју.’ Уријан Смит, *Daniel and the Revelation*, 495.

Петар је у Панију са одговорношћу да исправи поруку о огњеним куглама Нашвила, и по први пут се види да се елементи првог тешкоћа савршено поклапају са елементима ускоро долазећег закона о недељи. Лав из племена Јудиног открио је ово разумевање у сагласју са другим пророчким линијама које је већ био поставио. Историчари ће посведочити о значају изненадног напада који је Рим извео против Персијанаца 627. године, и када то учине, запазили су Ираклијево маневрисање око и иза Персије у зимско време као смицалицу да остане скривен до времена напада.

Сестра Вајт нас обавештава да Рим једноставно чека „повољно тле“, а затим ће ударити.

„Божја реч је дала упозорење о предстојећој опасности; ако се на њу не обрати пажња, протестантски свет ће сазнати које су заиста намере Рима тек онда када буде прекасно да избегне замку. Она тихо расте у моћи. Њене доктрине врше свој утицај у законодавним дворанама, у црквама и у срцима људи. Она подиже своје узвишене и масивне грађевине, у чијим ће се тајним скровиштима поновити њена некадашња прогонства. Поткрадом и неприметно она јача своје снаге да би остварила своје сопствене циљеве када дође време да удари. Све што она жели јесте повољан положај, а

то јој се већ даје. Ускоро ћемо видети и осетити каква је намера римског елемента. Ко год буде веровао и послушао Божју реч, тиме ће навући на себе срамоту и прогонство.”
The Great Controversy, 581.

Као и у случају цара Ираклија, папство се кретало ка своме циљу „прикривено и неочекивано“, у испуњењу двадесет трећег поглавља Исаије, где је курва тирска заборављена ради историје шестог царства библијског пророчанства. Тајни изненадни напад Ираклија представља то што је свет заборавио папство од 1798. године до недељног закона. Ред по ред, прва невоља представља трећу и последњу невољу. У првој невољи изриче се објава која се такође подудара са историјом ислама и раздобљем запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде.

И беше им заповеђено да не шкоде трави земаљској, нити икаквој зелени, нити икаквом дрвету, него само оним људима који немају печат Божји на челима својим. И беше им дано да их не убијају, него да се муче пет месеци; и мука њихова беше као мука од шкорпије када уједе човека. И у те дане људи ће тражити смрт, и неће је хаћи; и пожелеле да умру, и смрт ће бежати од њих. Откривење 9:4–6.

Пре него што се кључ окрене у бици код Ниниве, која представља ускоро долазећи недељни закон, сто четрдесет и четири хиљаде већ су запечаћени. У време недељног закона, разарање градова, које отпочиње ватреним куглама Нешвила, представљено је као раздобље од „пет месеци“, када рат бесни и када је покренуто друго папско крвопролиће у испуњењу одговора датог мученицима Мрачног средњег века у петом печату.

И када отвори пети печат, видех под жртвеником душе оних који беху побијени за реч Божију и за сведочанство које имаху. И повикаше из свега гласа говорећи: Докле, Господару свети и истинити, не судиш и не освећујеш крв нашу на онима што живе на земљи? И дадоше се свакоме од њих беле хаљине; и речено им би да почину још мало времена, док се не наврше и саслужитељи њихови и браћа њихова, који има да буду побијени као и они. Откривење 6:9–11.

Мученици мрачног средњег века јесу прва група која представља мученике савременог Рима током кризе закона о недељи. Пре него што та криза наступи, сто четрдесет и четири хиљаде бивају запечаћени, а тај процес запечаћења отпочео је 11. септембра доласком ислама трећег тешко, и кропљењем позног дажда. Када су мученици првог мрачног средњег века упитали када ће папство бити осуђено, било им је речено да ће постојати друга група мученика када се мрачни средњи век понови, а то је када се кључ битке код Ниниве испуни у ускоро долазећем закону о недељи. Пре него што друга група мученика буде оформљена, сто четрдесет и четири хиљаде бивају запечаћени, а раздобље запечаћења које је отпочело 11. септембра поистовећено је са петим печатом, јер се разговор који је тамо изложен налази у Откривењу, шесто поглавље, стихови ДЕВЕТ до ЈЕДАНАЕСТ, чиме се 11. септембар означава као почетак и завршетак запечаћења. Завршетак уводи уништење ислама како је изложено у Откривењу ДЕВЕТ, ЈЕДАНАЕСТ, а они који су запечаћени испуниће искуство Данила представљено у Данилу ДЕВЕТ, ЈЕДАНАЕСТ.

Наставићемо са овим темама у следећем чланку.